



Teikas par Durbes ezeru.

Starp Dzēvi, Aprikiem un Puduri ir liels klajums, Plecis saukts. Vecos laikos šis Plecis ir bijis ezers, bet ezeram vārds Plecis nepagalam nepaticis; viņš jo dienas, jo vairāk iedusmojies, krācis, kaucis

viļņodamies, putodams, jebšu saulīte spīdējusi un ne vēsmiņa koku lapas nekustinājusi.

Te vienu dienu ies nabaga sieviņa ar savu puisēnu gar trakotāja ezera malu, un puisēns tāpat ieteiksies: «Skaties, māmiņa, kā Durbe priedīgi viļņo un dej!» Līdz tā iesacījies, Plecis uz reizi mierīgs: puisēns ezeram bija īsto vārdu uzminējis. Visi brīnījušies, ka ezers vienreiz izdarbojies un apklusis. Bet, kad nākamu rītu zvejnieki, ar tīkliem, venteriem, žuburiem apkrāvušies, gājuši zvejot, tad atraduši, ka Plecis aizbēdzis uz durbeniekiem. Bet gluži pavisam Durbes ezers toreiz gan nešķīries no vecās vietas, vismaz liela pulka avotu tas atstājis Dzēves Pleča klajumā līdz pašai Durbei. Šo avotu ūdeņi dzirdami tekot pa zemes apakšu uz Durbes ezeru. Tā reiz viens vecs durbenieks, Pleča malā pusdienu gulēdams, skaidri sadzirdējis ūdeņus pa zemes apakšu no Pleča uz Durbes pusi tekam. Reiz Dzēves muižas arams vērsis ar visu arklu iekūlies vienā Pleča bezdibenī, un trīs dienas vēlāk Vecpiles zvejnieki šo vērsi ar visu arklu izvilkuši no Durbes ezera.

Tautas teika



Durbes ezers bija agrāk tur, kur tagad Plecis - kūdras purvs. Ezeram neticis, ka viņu sauc par Pleci, tādēļ pārcēlies uz Durbi. Ezeram pa gaisu ejot, vēži krituši ārā, līdakas, tās varējušas noturēties. Vasaras pēcpusdienā vīrs ar baltu zirgu jājis saukdams: «Mūkat, ļaudis, mūkat, ļaudis, Durbis nāk!» Vīrs ar balto zirgu jājis ezeram pa priekšu, lai aizbaidītu

cilvēkus. Citi, kas grābuši sienu, aizmukuši. Palikuši kamzoli, putras spainis, maize utt.

Divas meitas velējušas audeklus un nemukušas. Tām uzgāzies virsum. Tur viņas pie Līgotu muižas vēl tagad dzirdot velējot.

Tautas teika



Tā tēvs mums stāstīja, ka gājis pa gaisu tāds melns ritums, tāds melns mākonis. Nācis no dienvidu puses pie mums. Viens putns lidojis viņam pa priekšu un kliedzis: «Uz Virgu, uz Virgu, uz Virgu!» Mākonis būtu te laukā nolaidies, bet putns kaut kā samežģinājies, sagrozījis spārnus un lidinājies tālāk. Viņam te kaut kas nepaticis. Lidinājies tālāk uz ziemeļiem, uz Durbi, un kliedzis: «Uz Durbi, uz Durbi, uz Durbi!» Pats lidojis pa priekšu, un mākonis - ezers - gājis viņam pakaļ. Putns apstājies Durbē, Durbes līdzenumā, un saucis: «Šeit Durbē, šeit Durbē!» Tā tur radies Durbes ezers.

Tautas teika



Kur tagad atrodas Durbes ezers, tur agrāk ir bijušas pļavas. Un tā, kā katru vasaru, arī to vasaru ir vākuši sienu. Kādā siltā, saulainā dienā, kad pilna pļava bijusi pļāvējiem un grābējiem, radies kāds jātnieks, kas visus brīdinājis un lūdzis, lai atstāj pļavu, jo tūlīt gāzīsies ūdens uz leju. Tai pļavas vietā no šīs dienas būšot ezers.

Tā teicis jātnieks. Bet, kas tūlīt neklausījuši jātnieku, tie dabūjuši lielā steigā atstāt pļavu, jo ūdens jau sācis gāzties uz leju, pārvēršot lielo pļavu par ezeru. Tomēr cilvēki ievērojuši ezera vidū kādu saliņu, uz kuras bijis saskatāms kāds cilvēks. Tie dabūjuši laivu un braukuši tam cilvēkam pakaļ. Viņi tur atraduši kādu sievieti ar jaunpiedzimušu bērniņu. Bet, tikko sieviete ar bērniņu bijuši ieņemti laivā, tūlīt saliņu apņēmis ūdens. Tā cēlies Durbes ezers.

Tautas teika

Durbes ezerā ir viena vieta, kura nekad neaizsalst. Ja cilvēks ziemā brauc pa ezeru, tad it kā kāda nezināma būtne velk un velk uz neaizsalstošo vietu. Pat zirgs to vietu nevar redzēt. Un katru gadu Durbes ezers ņem daudz upuru. Tur reiz braucis no Durbes kāds samīlējies pāris un iebraucis atvarā. Kad nelaimīgie atrasti, bijuši rokās saķērušies. No tā laika mūsu senči viņu nosaukuši par Svēto atvaru. Ja kāds cilvēks palicis slims un kāds slepus noiet uz atvaru pēc ūdens un dod to slimajam dzert, tad slimais kļūst vesels.

Tautas teika

Durbē esot taisīti zvani priekš Durbes baznīcas un Cīravas. Kad zvani bijuši gatavi, viens atstāts Durbes baznīcā, bet otrs laivā vests pār Durbes ezeru uz Cīravu. Bet vedot tas iekritis ezerā, jo tas negribējis uz Cīravu iet. Zvans tagad nav vairs izceļams. Un, kad Durbē zvana, zvans, kas ezerā, arī zvana.

Tautas teika